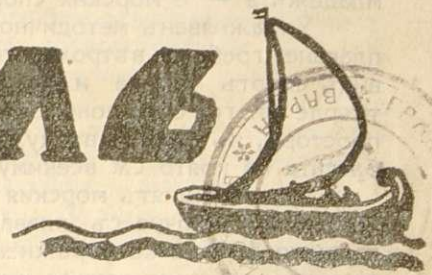

МОРСКА МИСЛЪВ

кв. 20603
отд. XIV - 4988

57

МЕСЕЧНО СПИСАНИЕ ЗА МОРСКИ СПОРТЪ И ЛИТЕРАТУРА

ИЗДАВА МОРСКОТО СПОРТНО Д-СТВО „КОРАБЪ“ — ВАРНА.

Урежда редакционенъ комитетъ.

Годишенъ абонаментъ 60 лева
предплатени.

Броя 5 лв.

Обявления и реклами по споразумение
Редак. и админ. „Шейновска“ 24

Ст. Лефтеровъ — учителъ.

Да обикнемъ морето!

Красотата ще спаси свѣта.
Достоевски.

Човѣкъ, залутанъ въ всѣкидневнитѣ грижи за съществуване, пилѣе неразумно, голѣма частъ отъ своята жизнена енергия, безъ да може да отдаде нуждната данъ, на майката природа. Губи се и чезне въ суетата на делничния животъ, безъ да може да вкуси отъ свежестъта на она, що го заобикаля.

Пълненъ съ чаръ, съ Божествена хармония, открива обятия, простира ръце къмъ него:

— Ела, въ моитѣ чертози отъ бисеръ и позлата!

Ще възвися твоятъ духъ, за да станешъ плътъ отъ плътъта и кръвъ отъ кръвъта ми!

Да почувствуващъ ударитѣ на сърдцето си!

Малцина чуватъ този искренъ зовъ. Днесъ, когато, човѣкъ се гордѣе съ постижения въ областъта на културата, като твори материални и духовни ценности, не трѣбва да забравя извора на тѣзи блага — природата.

Богъ надарилъ нашата хубава страна съ много прелести. — Тукъ планини гигантски, чиито върхове достигатъ до небесата, тамъ обширни равнини, игриви поточета, лжкатушни рѣки . . .

И още колко! . . .

Дарилъ ни е, Царица, горда и величествена красавица, която първа посреща изгрѣва на Слънцето, което поздравлява съ своитѣ лжчи родната земя.

Тази дивна хубавица е морето.

Значението му, като проводникъ на култура и икономическа мощъ е всѣкому известна . . .

Отъ тъмнитѣ времена на миналото до днесъ, неговото значение не е намаляло.

И днесъ, когато българския духъ се стреми къмъ възходъ, когато полага неимоверни усилия за сразяване на всички пречки, що се стремятъ да

сковатъ полета му, трѣбва да приобщи живота си съ тоя на морето . . .

На нашитѣ дѣди, въ миналото, стремежътъ е билъ — морето да бжде стражъ на народнитѣ бжднини.

А сега? . . .

Живота на морето е сложенъ. Излезте при нѣкой тихъ пролѣтенъ день и се понесете по неговата необятна ширъ. Надъ васъ, огненояркитѣ лжчи на слънцето, които проникватъ въ синитѣ му води . . . като златни ивици се губятъ въ дълбинитѣ му. Хладенъ вѣтрецъ гали лицето, коситѣ разпилява. Гърдитѣ се изпълватъ съ прохлада. Взорътъ се губи въ небеснитѣ висини. Чувстващъ, че подъ тебъ е стихия, бездна . . . Изпълненъ съ висши чувства, мисълъта се носи къмъ надземното и се приближава къмъ Бога . . .

А, тамъ, на хоризонта се очертава, птица съ бѣли крила . . . Тя лети и се носи по синитѣ морски води. Вѣтра отнася волната ѝ пѣсень. Плѣсъка на вълнитѣ приглася . . .

Лопати равномерно се издигатъ и слагатъ, покрай васъ се мърне и изчезне корабъ . . .

Само волна пѣсень и удари на гребла се дочуватъ. Дружината се носи по безпредѣлната ширъ.

Нима всичко това, не изпълва душата съ радостъ, не се опива погледа съ красоти?

И не е ли въ състояние, всичко това, да укрепи духътъ на човѣка, да му вдѣхне вѣра и смисълъ въ живота?

Морето е източникъ на блага, на животъ и здраве! — Не заслужава ли нашата любовъ?

Нашия градъ се кже отъ неговитѣ води. Неговата чаровностъ се дължи на морето. Дългъ ни се налага да упознаемъ брѣговетѣ му. Да поощримъ развитието на морския спортъ въ неговитѣ разновидности, който ще дари на младежъта свежестъ и сила. Да обикнемъ това безценно богатство, което ще възвеличи името на българския народъ.

Да обикнемъ морето!

Дим Динков

Морския спортъ (плаване, гребане и вѣтроходство).

Безспорно е, че единъ отъ най-приятнитѣ, полезнитѣ и привлекателни видове спортъ, който за голѣмо съжаление въ насъ е почти още въ своя зачатъкъ, но който въ последно време масово увлича младежъта — е морския спортъ.

Упражняванъ методично, като се започне съ плаване, гребане, вѣтроходство, скачане и пр., тоя видъ спортъ калява и развива човѣшкото тѣло твърде много, още повече, той се упражнява на просторъ, въ чистъ въздухъ, върху една стихия, благата на която сж всекому известни.

Начинающиятъ морския спортъ преди всичко трѣбва да започне съ плаване. Плаването е най-пълното физическо упражнение, тъй като то поставя въ действие всички функции на нашия организъмъ. Указва извънредно благоприятно действие върху развитието на гръдния кошъ, дихателната способностъ и общата ни мускулатура, понеже взиматъ участие както ржцетѣ, така главата, трупа и краката. Съ една речъ — плаването е идеала на гимнастическото упражнение.

За отбележаване е, че болшинството отъ жителитѣ на нашия градъ, въпреки близостъта на морето и хубавия идеаленъ плажъ, съ тия удобства, които общината направи, съ постройката на морскитѣ бани, — не знаятъ да плаватъ. Много често съмъ ималъ случай да чувамъ следнитѣ думи между по-възрастнитѣ граждани: „Морето се страхува отъ тоя, който се плаши отъ него, а тоя, който не хае, е винаги негова жертва“. Това, разбира се, сж стари приказки, отживѣли времето си. Плаването да се владее отъ всѣки човѣкъ има своето практично значение въ живота, тъй като човѣкъ, който никога не се е училъ да плава и по една случайност падне въ водата, рискува да се удави, понеже неговитѣ движения се парализиратъ отъ ужаса, въ който изпада въ момента на падането. Но, ако той запази пълно самообладание и макаръ неукъ въ плаването, не е за очудване, съ разни движения да изплава надъ водата и може да се задържи, до като му се даде помощъ. Другъ е случая съ животнитѣ. Въ тѣхъ инстинкта за самосъхранение и чувството на опасностъ сж по-силно развити отколкото въ човѣка. Въобще природата ги е привилигирвала повече, отколкото насъ и действително по-голѣмата частъ отъ тѣхъ, безъ да сж учени да плаватъ, сж много добри пливци при нужда.

Въ древно време още, считали сж плаването за най-доброто гимнастическо упражнение. Гърцитѣ сж имали за невежа всѣки, който незнае да плава, наравно съ тоя, който незнае да чете. Сжщото е било и съ Римлянитѣ. Последнитѣ тоже сж отдавали голѣмо значение на плаването при възпитанието на младежъта. Тѣ сж казвали: „Той незнае ни да чете, ни да плава.“

Следъ изучаване на плаването въ всичкитѣ му форми: плаване по коремъ, на грѣбъ, странично и плаване изправенъ, само тогава спортиста преминава къмъ гребане.

Гребането е тоже едно превъзходно гимнастическо упражнение. Както при плаването, така и тукъ, цѣлото ни тѣло взема участие и не сж пресилени думитѣ, че при гребането взема участие всичко „отъ прѣститѣ на краката до темето на главата.“

По-сжществени положения при гребане сж следнитѣ: при команда „дветѣ напредъ“ се почва гребане, което става въ два такта. При първия тактъ гребца, както е поставилъ греблото на ключа, се навежда съ обтегнати напредъ ржце, изнася перото къмъ носа, като последното се навежда къмъ кърмата и се държи на височина една педя отъ водата. При втория тактъ греблото се потапя въ водата на две-три; гребца силно замахва въ водата, като потопено го развъртва.

За първитѣ нѣколко урока необходимо е да се избиратъ тихи мѣста, а най-удобно е винаги пристанището.

И какъ морския спортъ да не е увлекателенъ! Плувецътъ като влезе въ водата, чувства такова удоволствие, че не излиза отъ тамъ съ часове. Но достатъчно е и да видите само една хубава спортна лодка съ осемъ гребци, какъ тѣ равномерно гребатъ — осемъ гребла едновременно се спускатъ и изваждатъ отъ водата, лодката съ устремъ лети напредъ и оставя една ивица следъ себе си. Тихъ хладенъ вѣтъръ полѣхва и гали лицето на гребца. Вълнитѣ ту надигатъ ладията, ту наведнѣжъ пада. Гърдитѣ се издигатъ и дълбоко поематъ чистия и свежъ морски въздухъ. А каква лекота и бодростъ чувствуващъ следъ една такава разходка! Да, морето е благодатъ и непростимъ грѣхъ е на тоя, който не умѣе да го цени.

Въ противовесъ на плаването и гребането идва вѣтроходството. Тука вече нѣмаме ония пълни физически упражнения, както при спенатитѣ вече по-горе два вида спортъ.

За вѣтроходка може да се пригоди всѣка една гребна лодка, достатъчно е да имаме за това нуждитѣ приспособления.

Дървенитѣ принадлежности за вѣтрилното въоръжение на лодката наричатъ рангоутъ, а вжжени тѣ — текеджъ.

На третата команда, „на вървитѣ — вѣтрилата вдигни“, следъ „приготви се за поставяне рангоута“ и „рангоута вдигни“, лодката се подема отъ вѣтъра, лети напредъ и цепейки вълнитѣ, чувствуващъ всичката прелестъ на природата. Нѣма по-хубавъ моментъ на преживѣване отъ тоя — седналъ небрежно на кърмата до руля, овладѣлъ две стихии — морето и вѣтъра, да съзерцавашъ красивия пейзажъ разтлялъ се предъ тебъ, отъ просторна морска ширъ, процепвана отъ летежа на бѣли чайки и буйната растителностъ на брѣга.

Следъ осемъ часовия работенъ день, въ задушливата атмосфера на канцеларията, необходимо е да се направи едно гимнастическо упражнение съ лека спортна лодка. Само така, на чистъ въздухъ, ще калите здравето си, ще освежите душата си.

Optimus.

Нашето море.

— Irbi ot orbi. —

Морскитѣ пжтища, това сж артериитѣ, които спомагатъ за напредъка на човѣшката култура и търговия. Когато човѣкъ почналъ да се ползва за пръвъ пжтъ отъ морскитѣ богатства (риба, соль, корали и пр.) тогава се почувствуващъ силенъ и сигуренъ въ прехраната си.

Широката, необятна за окото синя, зелена, багрова морска повърхностъ, красивия изгрѣвъ на слънцето и луната, които се отразяватъ на далеч-

ния фонъ, кждето морето и небето се сливатъ; вълнитъ пѣнести и бурни, като стадо отъ овци се сливатъ по гъвкавата повърхностъ и се губятъ въ брѣга; красивитъ океаниди, които съ ласки обливатъ прикования въ скалата Прометей.

Но, морето крие блага, които правилно използвани запазватъ здравето. Морската вода е минерализирана и съдържа необходимитъ йонни и соли въ процентно отношение достатъчни за подържане организма въ онова състояние въ което човѣкъ се чувствува напълно здравъ, бодъръ и веселъ. Морския въздухъ е наситенъ съ O_3 (озонъ), йонизиранъ, влаженъ, чистъ отъ прахъ и микроби, прохладенъ и подвиженъ. Морската атмосфера е съ високо барометрическо налягане, умерена, колебаива температурата и богата вследствие на пречупване на ултра-виолетови лъчи. Морската вода и въздухъ разнообразяватъ, възбуждатъ крайнитъ нервни разклонения на кожата и действатъ рефлексно върху жизнения процесъ на организма. Значително се увеличаватъ червенитъ кръвни телца и доста се засилватъ обмѣната на веществата.

Ултра-виолетовитъ лъчи превръщатъ кислорода на въздуха въ озонъ, който обновява и засилва дихателнитъ органи, убива микробитъ и намалява или съвършено намалява тѣхнитъ отрови.

Възбуждатъ жизненната дейностъ на клеткитъ, намалява захарьта (гликозата) и спомога за възприемане на желязо (Fe), арсенъ (As), фосфатъ и други елементи въ кръвьта.

Общо на нервната система действатъ успокоително, увеличаватъ пигмента на кожата и каляватъ организма.

Покрай морето, слаби и изтощени нерви се засилватъ, болкитъ се успокояватъ, отворени рани се затварятъ, подути жлъзи и сливици изчезватъ; слаби, меки и криви кости се изправятъ и затвърдяватъ. Организма на младитъ правилно разсте, бърже се засилва. Детската душа отъ ширния просторъ и красивата гледка се псвдига, въодушевява, става жизнерадостна, весела и игрива.

Чуденъ, божественъ даръ е морето, и който ценя своето здраве, трѣбва да използва целебнитъ му свойства. Съ тия си свойства и величественната си красота цери тѣлото и душата.

Денемъ е прекрасно, а вечеръ, при залъзъ слънце е дори омайно.

С. Л.

Варна.

(Кратки бележки).

Между многото прелестни кѣтчета на нашата хубава страна, безспорно Варна заема едно отъ първитъ мѣста. Ако проследимъ миналото му, предъ насъ се очертава единъ градъ, изпълненъ съ интензивенъ, търговски животъ. Красивото му мѣстоположение и удобния морски брѣгъ сж били оценени отъ траки, гърци, римляни и др. древни народи, чиито кораби сж го посещавали, натоварени съ разнородни стоки за размѣна. Стариненъ, съ сложно и пълно съ превратности въ сждбата минало. Имало е времена, когато населението му се е радвало на завидно благосъстояние и щастие. Лозарството, овощарството, занаяти и търговия били цвѣтуши.

Неговото голѣмо значение, за преуспѣване мощьта и величието на народътъ ни, сж оценили и

нашитъ древни царе. Известно е, че още, когато българската държава е била въ процесъ на формиране. Варна влиза въ нейнитъ предѣли. „Аспарухъ преди да основе държава на полуострова, учистилъ Добруджанския брѣгъ, превзелъ Варна и се е осигурилъ отъ къмъ морето“ — (професоръ В. Н. Златарски). Но не само той, а въ последствие почти всички царе на I и II български царства, сж схващали голѣмото значение на нашата морска красавица, за икономическото благосъстояние на държавата, като простиратъ господството си надъ нея, въпреки упоритото съпротивление на Византия.

Калоянъ (1197—1207) въ своятъ стремежъ за обединение на българското племе, като първа своя задача поставилъ очистиането на черноморското крайбрѣжие отъ Византийското владичество.

Въ 1201 г. превзелъ Варна и отъ тамъ се отправилъ къмъ вжтрешностьта на Полуострова.

Крайбрѣжнитъ градове, а особено Варна, достигатъ своятъ разцвѣтъ при царуването на Иванъ Асенъ II (1218—1241) и Иванъ Александра. Известни сж голѣмитъ имъ държавнически способности. Тѣхната системна вжтрешна политика за повдигане икономическата мощъ на населението, широкъ развой на търговията и нейното покровителство, засяга и важния пристанищенъ градъ Варна. Той е билъ посещаванъ отъ корабитъ на почти всички известни търговски народи презъ тази епоха: — Венецианци, Генуезци, Гърци, Дубровчани и др.

За да осигури морската търговия на България, въ 1352 г. Иванъ Александъръ сключилъ съ Венеция търговски договоръ, на които дарилъ голѣми привилегии (проф. Н. В. Златарски) явно е, че тази търгозия се е извършвала предимно чрезъ Варна. Презъ периода на приморското княжество на Добротича, Варна е играела завидна роля, която продължава до окончателното простиране господството на турцитъ въ полуострова. Турското владичество налага известни ограничения въ развою му, но това не трае дълго време. Редовнитъ връзки на Варна съ Цариградъ и важни средиземноморски пристанища, скоро го оживяватъ. Презъ XV, XVI столѣтия, па и по-после, служи, като главенъ пунктъ, отъ кждѣто се изнася златното жито на Добруджа, масъ, кожи, птици, яйца и др. Много исторически документи останали отъ тѣзи времена, говорятъ за едно блестяще благосъстояние на града. Въ поновитъ времена попада подъ обсега на европейската култура.

Божествената красота, що пленява взора, прелеститъ, които тази дивна хубавица притежава, удобното и оживено пристанище, следъ освобождението го поставиха въ редоветъ на първитъ ни търговски градове. Предъ насъ релефно се очертава картината изъ близкото минало на града: — развити занаяти и индустрия, оживена търговия. Проницателния погледъ долавяше доволство и искренъ смѣхъ по лицата на хората.

Съ отнимането на Добруджа, съ засилване на други черноморски пристанища (Бургасъ, Кюстенджа) и др. причини, Варна загуби много. Но единъ градъ, който е предопределенъ отъ сждбата да играе важна роль въ нашето бъдаще, комуто природата щедро е опсипала съ блага и чаръ, не може да загине. Ако въ търговско-стопанско отношение се забелязва затишие, то Варна се очертава като първостепененъ курортъ.

Хвала и честь на ония труженици, които работятъ за уформяването му, като превъзходно лѣ-

товище. Онова що се създава, само въодушевява и пленява. Всичко гали, милва и изпълва душата съ благодать.

А, вечерь, когато на небето изплава луната и нейнитѣ огнено-ярки лъчи се отразяватъ въ необятната ширь на морето, когато нежнитѣ звуци на родната пѣсенъ докоснатъ душата, тогава може да почувствате, колко прекрасна, пълна съ свежестъ и топлота е Варна. Тя е нашата гордостъ.

Покрай похвалнитѣ грижи, които се полагатъ за нейното разхубавяване, трѣбва да се обърне сериозно внимание за превъзможване на всички пречки, които спъватъ стопанския му развой. Нека общественитѣ фактори знаятъ, че жителитѣ на подобенъ, божественъ кжтъ, трѣбва да се радватъ на по-добро благосъстояние.

Нека всички да работимъ за повдигане на Варна въ търговско-промишлено отношение, който се работи въ областъта на нейното разхубавяване.

Б. Ивановъ.

Сънъ или действителностъ

Лунна нощъ! Силно безпокойствие тормози душата ми. Просто ще полудѣя! Нѣкой невидима ржка ме тласка навънъ и съ тайнственъ гласъ ми шепне: „Върви!“ Излизамъ. Навънъ тихо, тайнствено мрачно като гробъ! Страхъ обхвана душата ми! . . . Унесенъ в'мечти за рухнало щастие, достигамъ до морския брѣгъ. Седнахъ! Вперихъ безжизнено погледъ къмъ необятното ширине! Гробна тишина! Сегизъ-тогизъ долавямъ жалното гугукане на изгубена чайка! Тихъ лекъ вѣтрецъ полъхва и олюлява очертанитѣ въ дрезгавината дръвчета. Мило и гальовно и като че ли тайнствено имъ шепне: Суета! . . . Суета! Месечинко ясенъ гордо плува на хоризонта и с'вечното си неподвижно лице ми напомня на вкованъ отъ вековетѣ великанъ. Гледамъ го. Гледамъ какъ лжчитѣ му раздиратъ дрезгавината, впускамъ се въ водата и почвамъ своята игра съ вълнитѣ. А последнитѣ плискатъ менъ и дружелюбно целуватъ краката ми. Шепнатъ ми тѣ нѣщо, но едвамъ долавямъ тѣхния ромонъ. Гальовно ме канятъ на вѣтре. Викатъ ме тѣ! Обещаватъ, че спокойствие на душата ми ще наидатъ. А всичко е все така тихо и все така тайнствено и мрачно! Морето, съ своята едвамъ нагъната отъ слабия вѣтрецъ повърхностъ, то все и все подмамва. Обещава то всичко, само да нагазишъ въ неговата тѣй игрива палава вълна. Ела, чувамъ гласъ. Познавамъ те, ела. Ела, защото искамъ по отблизо да ти покажа какъ азъ целувамъ, какъ се люблювамъ на игривитѣ трептящи месечинови лъчи. Ела, не се страхувай! Па и безъ това тебе живота гони. Върви, чувамъ гласа на моя тайнственъ водачъ. Върви защото тамъ спокойствие ще намѣришъ. Ставамъ и бавно навлизамъ воденъ отъ тайнствения призракъ. Всичко се изгуби. Въ дворецъ вълшебенъ съмъ вечъ. Немѣй съ неземна красота, съ разкошно разплетени и чудно хубави коси, подхващатъ съ своитѣ арфи онези вълшебни пѣсни, които ме пренасятъ въ неземното. Губи се въ приказно богатство и приказно дивна природа. Симфонията на арфитѣ ме сладко, сладко люлъе и пренася въ времето на онези безгрижни години, когато като дете играехъ средъ полето, средъ чистата непокаварена природа, Спомнихъ си азъ, кога вечерь, уморенъ отъ палава игра съ другаритѣ си се връщахъ

зачервенъ запхтянъ въ кжщи и извиквахъ сладкото и обичното „Мамо“. Пренесохъ се въ тия години, когато всичко въ менъ бѣше весело, щастливо; когато всичко ми носеше радостъ и безгрижие. Събудихъ се. О, разочерование; . . . Какъ бихъ искалъ за винаги да бжда средъ тоя свѣтъ, въ който липсва интриги, подлостъ, измама, съ грубъ материализъмъ! Въ които царува фантазията, която съ своитѣ мощни крила се сили да запуши скръбъта, тая която тежи на сърдцето ми.

Ст. Лифтеровъ — учителъ.

На морския брѣгъ.

Вървѣха мълчаливо две нежни човѣшки същества по пѣсѣчния морски брѣгъ.

Вълнитѣ се догонваха и съ шумъ и трѣсъкъ се удреха, о морскитѣ скали.

А, на небето се усмихваше, пращайки сребърнитѣ си лъчи по морското ширине.

Ржка за ржка, пристѣпяха, несмушавани отъ никого.

Въ тайнствената тишина, едвамъ дочухъ следнитѣ слова:

„Обичамъ това бурно море, неговото безпокойство — както обичамъ тебъ. Какъ цени своето превъзходство! Какъ се стреми да разшири своитѣ предѣли . . .

Недоволно, иска надъ всичко да наддѣлѣе.

А, неговитѣ, бѣли пѣнещи се вълни, въ които се губятъ сребриститѣ лунни очертания, какъ се догонватъ, сливатъ се и образуватъ могъща сила, която се стреми да сломи якитѣ скали . . .

Азъ искамъ тази сила да сме ние, съ тебъ двамата, за да можемъ да устоимъ противъ житейскитѣ несгоди.

Вижъ! . . . Това е живота на морето. Средъ този животъ, тамъ въ жгѣла, кждето изчезватъ светлитѣ лунни очертания, тамъ се мѣрка ладийка.

Тя е малка, много малка. И, тя води своятъ животъ, средъ тоя на морето. Води смѣла борба съ морската стихия. Сърдцата усилно туптятъ, а погледа се губи въ хоризонта. Съ лопатитѣ гребатъ, за да излѣзатъ на мечтаний край. А, подъ тѣхъ, морето пѣни се, искри и буботи. Но тѣ не падатъ духомъ. Безспирно се стремятъ къмъ желаната целъ. Морската стихия чувства, крепката имъ мѣра, сила и себоотрицание и имъ отдава почитъ. Инакъ, отдавна би ги погълнала въ дълбокитѣ си скривалища, като ненужни вещи, които съ присжтствието си светотатствуватъ. Азъ искамъ и ние да сме такива!“ Душата му се пренасяше въ другъ лжчезаренъ миръ. Впи погледъ въ нея. Тя бѣше пленителна. По бѣлото ѣ лице, украсено съ ярка червенина и дълбоки черни очи, се отразяваха луннитѣ лъчи. Подобна на морска фея, тя кжпеше буйнитѣ си коси въ тѣхъ . . .

Лекичко, едва доловимо движение. Тя сложи мѣничката си и нежна ржчичка на рамото му, унесе се, и съ инстинктивно движение се хвърли въ неговитѣ прегръдки. Допре се грѣдъ до грѣдъ и устнитѣ се слѣха. Слѣха се и тѣхнитѣ души. А, отъ небето луната се усмихваше. Не се мина много, мило се освободи отъ обятията му, затече се на брѣга и върху пѣсъка съ мощно движение запечата думитѣ:

„Азъ съмъ твоя въ живота и смъртъта!“

Гюи де Мопасан

МУХА.

Той ни казваше:

Да много чудни неща, много чудни момичета ми се е случвало да виждамъ въ ония делечни дни, когато плавахъ по Сена. Колко пжти ми се е искало да напиша малка книжка подъ заглавие: „На Сена“ и да разкажа въ нея оня животъ, пълненъ съ безгрижие и сила, бѣднотия и дяволия, здраво и шумно веселие, какъвто азъ водѣхъ между двадесетѣтъ и трдесетѣтъ си години.

Тогава азъ бѣхъ бѣденъ чиновникъ; сега съмъ човѣкъ, добралъ се до успѣха и мога да хвърлямъ много пари за удовлетворение на мимолѣтни каппризи. По онова време сърдцето ми бѣ изпълнено съ скромни и неосществими желаня, които позлатьяваха живота ми съ всевъзможни надежди. Днесъ азъ незнамъ, наистина, каква фантазия може да ме накара да стана отъ креслото въ което дрема. Но колко простъ, здравъ и въ сжщото време труденъ животъ се водеше по онова време, между канцеларията въ Парижъ и рѣката въ Аржентейлъ! Моята най-голѣма, моята единствена, всепоглѣщаща страсть, въ течение на десетъ години бѣше Сена. Ахъ, великолѣпната, спокойна разнообразна и зловонна рѣка, пълна съ чудни миражи и нечистотии! Азъ обичахъ така безумно, защото тя, както менъ се струва, откри предъ менъ смисълъта на живота! О, разходки край цвѣтущи брѣгове: приятелки мои — жаби, които мечтаете, потопили коремъ въ рѣчната прохлада, върху листата на жълтата водна роза; изящни и нѣжни рѣчни лилии, всредъ високата нѣжна трѣва, при вида на които, задъ нѣкаква върба, изведнажъ си спомнямъ листъ отъ японски албумъ, докато покрай мене, подобно на синъ пламъкъ се носи рибарче! Боже! Колко много азъ обичамъ всичко това, обичахъ го съ безсѣзнателна любовъ, която се разливаше по цѣлото тѣло въ дълбока и чиста радост!

Много хора сж запазили въ паметъта си спомени за ноци на любовта; така и азъ съмъ запазилъ въ паметъта си изгрѣва на слънцето, въ утрешната мъгла, всредъ бѣлата, подобно, но мъртавци, колебаеща се пара, която става розова при първия лжчъ, който се плъзне по ливадата, — така че не можешъ да му се нагледашъ. Азъ пазя чудни спомени за луната; тя посребрява бързо трептящата вода съ такава свѣтлина, отъ която въ душата се пробуждатъ всички мечти.

И всичко това символъ на вѣчната илюзия, — се ражда надъ застоялата вода, която влачи къмъ морето всички нечистотии на Парижъ.

А какъ весело бѣше да се живѣе общъ животъ, съ приятелитѣ! Ние бѣхме петима, цѣла шайка, —сега всички важни хора. По това време ние бѣхме бѣдни и затова основахме нашата неописуема колония въ едно отъ ужаснитѣ заведения на Аржентейлъ; ние имахме всичко една стая, — общата спалня въ която азъ съмъ прѣкаралъ, безъ съмнение най-щастливитѣ вечери на моя животъ. Нѣмахме други грижи, освенъ да се забавляваме и да гребеме, защото веслото за всеки отъ насъ, съ исключение впрочемъ на одного бѣше предметъ на поклонение. Азъ си спомнямъ толкова смѣшни приключения, толкова невѣроятни хитрини, изобретени отъ петимата бездѣлници, че никой днесъ даже не би имъ повѣрвалъ. Сега вече не живѣя така, даже на

Сена, защото бѣсната фантазия, която ни възбуждаше, е умрѣла въ свърѣменитѣ души.

Ние, петимата, притежавахме една лодка, която купихме съ голѣмъ трудъ; плавайки съ нея, ние сме се смѣли така, както никога не ще се смеѣмъ въ своя животъ. Лодката беше голѣма, малко тежка, но затова солидна, просторна и удобна. Другаритѣ си нѣма да описвамъ. Между тѣхъ имаше единъ — малъкъ, хитъръ, по прѣкоръ „Петитъ Бльо“, другъ високъ, съ дивъ погледъ, съ сиви очи и черни коси, по прѣкоръ „Томагавка“, имаше още едно остроумно, но лениво момче, което ние наричахме „Шапка“; той никога не се допускате до веслата, подъ предлогъ, че ще повреди лодката; още единъ тънъкъ, изященъ, винаги грижливо облеченъ „Едноокиятъ“, когото ние нарекохме така въ честь на излѣзлия тогава романъ на Кладела и затова, че той носеше монокулъ; най-последъ влизахъ и азъ, когото бѣха кръстили „Жозефъ Прюне“. Живѣехме въ пълно съгласие и съжелявахме само за това, че нѣмахме жени въ лодката. Жената, знаете, е необходимо влѣзла въ лодката. Необходимо е затова, защото постоянно възбужда ума и сърдцето, оживлява, развлича и се явява като декоративно петно съ своя червенъ чадъръ, който се хлъзга по зеленитѣ брѣгове. Намъ беше необходимо нѣщо необикновено, чудно фантастично, въ края на краищата, почти невъзможно. Опитавме много, но безуспешно; не малко жени бѣха при насъ; глупави, тѣ винаги предпочитаха евиното опияняващо вино предъ чудната вода, която течеше и носеше върху си ладийки. Задържаме ги презъ недѣлния день, ние съ чувство на отвращение ги освобождавахме.

Но, ето, веднажъ въ сжбота вечеръ, Едноокиятъ ни доведе малко, крѣхко създание, — живо, подвижно, разговорливо и пълно съ неочаквани и смѣшни остроумия, които замѣнязатъ ума у тия чучулиги, — дѣца на парижкитѣ улици. Тя бѣше мила, некрасива, нѣкакъвъ ескизъ на жена, която обѣщаваша всичко; единъ отъ силюети, които художникитѣ нахвърлятъ върху покривкитѣ на ресторанта, следъ вечеря, между чаша вино и цигара. Природата винаги създава такива.

Още въ първата вечеръ то ни удиви, разсмѣ, но ние не си съставихме за нея никакво понятие, — дотолкова у нея всичко бѣше неочаквано. Попаднала неочаквано въ това гнездо на мъже, готови на възможни безумства, тя скоро стана господарка на положението и отъ следния день ни покори.

Тя бѣше вѣтърничава и споредъ нейнитѣ думи се е появила на свѣта съ чаша абсентъ, която майка ѝ купила въ момента на раждането, а следъ това никога не е отрезнявала отъ него, защото и кърмачката ѝ винаги се подкрепвала съ ракия; самата тя не наричаше нареденитѣ една до друга бутилки въ виненитѣ заведения, освѣнъ свое „свето семейство“.

Не помня кой отъ насъ и по какъвъ поводъ я кръсти „Муха“, но тоя прѣкоръ ѝ допаднаше и той ѝ остана.

Нашата лодка, наречена отъ насъ „Преобърнатъ Листецъ“ всѣка недѣля носеше по рѣката, между Аньеръ и Мезонъ Лафитъ, петъ мъже, здрави и весели, а на кормилото, подъ чадѣра отъ червено платно, стоеше живо и остроумно момиче, което се отнасяше съ насъ като съ роби, които сж длъжни да я разхождатъ по рѣката и която ние твърде много обичахме.

Ние всички я обичахме по разни, а така сжщо

и по една обща причина. Седнала при кормилото на нашата лодка, тя напомняше малка, брътвяща мелница, която трещеше от вѣтъра, който пролиташе по повърхността на водата. Тя дрънкаше безъ край, съ лекъ, постояненъ шумъ, на крилатъ механизъмъ, който се върти отъ вѣтъра! лекомислено истърсваше най-неочакванитѣ, уморителни, зашемедяващи работи. У това момиче, между отдѣлнитѣ, несвързани помежду си части на нейното сжщество, по маниера на разноцвѣтнитѣ, които не сж защити на едно мѣсто, а само така сж нахвърляни случайно — имаше цѣла бездна отъ фантазии, както въ вълшебна приказка; имаше остроумие, имаше нахалство, хуморъ, а най-главното имаше много неочакваности, много полетъ — въздухъ и пейзажъ, както презъ време на пжтуване съ балонъ.

Полагаха ѝ въпроси, за да я наведатъ на отговори, които тя почерпваше неизвестно отъ кжде. Най често и поставяха въпроса:

— Защо те наричатъ Мухичка?

Въ отговоръ на това тя издирваше такива невѣроятни причини, че ние преставахме да гребемъ и се превивахме отъ смѣхъ.

Обичахме я и като жена; и „Шапката“, който никога не гребеше, а седеше наредъ съ нея, при кормилото, отговори веднажъ на нашия обикновенъ въпросъ, защо те наричатъ Муха:

— Защото тя е испанска мухичка.

Да, тя въ сжщность бѣше испанска муха, която брѣмчи, вълнува, но не оная класическа испанска муха, блестяща, съ особенъ отливъ на гърба, но малка испанска мушица, съ крилца отъ ръждивъ цвѣтъ, която почна да вълнува по чуденъ начинъ всички матроси отъ „Обърнатия Листъ“.

Колко глупави шегѣ се пушаха и по поводъ на това „Листче“ на което бѣ кацнала „Мухата!“

„Едноокиятъ“, когато мухата се настани на нашата лодка, зае между насъ господствующе положение; той играеше ролята на жененъ човѣкъ между четири неженени. Злоупотрѣбваше съ това положение и често ни довеждаше до бѣсъ, като цѣлуваше предъ насъ Мухата, слагаше я на коленитъ си следъ вечеря и се ползваше отъ много други, колкото унизителни, толкова и раздражителни права.

Въ общата спалня ние имъ опредѣлихме единъ кжтъ задъ завѣса.

Но, скоро азъ забелѣзахъ, че моитѣ другари, въ дълбочината на душата си, трѣбва да сж дошли до сжщото заключение, както и азъ: „Защо, по силата на какъвъ изключителенъ законъ, Мухата безъ да се стеснява, изглежда отъ никакви предрасждаци, е длъжна да остане вѣрна на своя любовникъ, тогава, согато женитѣ отъ висшия свѣтъ не оставатъ вѣрни на своитѣ мъже.“

Ние разсъждавахме правилно. Скоро се убедихме въ това. Трѣбваше само да дойдемъ до това заключение отъ по-рано, за да не съжаляваме за загубеното време. Мухата изневѣрваше на Едноокиятъ съ всички останали моряци отъ „Обърнатия Листецъ“. Тя му изменяше безъ борба, безъ съпротивление, при първата молба на всѣки единъ отъ насъ.

Боже мой, какъ ще се възмутятъ цѣломждренитѣ хора! Но защо? Коя е тая модна куртизанка, която нѣма една дузина любовници и кой отъ тѣхъ е толкова наивенъ да не знае това? Не се ли стреми всѣки да получи една нощъ у знаменитата и скжпа кокотка, както се мъчи да си набави

една ложа въ Операта, въ „Комеди Франсезъ“ или въ „Одеонъ“, въ ония дни, когато тамъ играятъ полукласицитѣ. Хората се изпопребиватъ, за да издържатъ кокотка, която запредѣля своето време по най-чудноватъ начинъ, сжщо както, когато хората се разкжсватъ на части, които се стрѣмятъ да се снабдятъ съ конь за надбѣгвания, на който язди само единъ жокей, — истинско подобие на избраника на сърдцето.

Отъ деликатностъ, отъ сжбота вечеръ до понедѣлникъ сутринята, всички представяхме Мухата на „Едноокиятъ“. Презъ днитѣ, когато плавахме, тя принадлежеше нему. Ние го лъжехме само презъ седмицата въ Парижъ, далече отъ Сена, което за такива страстни гребци като насъ, почти незначеше, че го лъжеме.

Въ нашето положение необикновено бѣше, това, че всички четирма поклонници знаехме за дележа на Мухата, говорѣхме си за тоя дѣлежъ между насъ и даже съ нея, — съ мъгляви намеквания, които я караха да се смѣе. Само „Едноокиятъ“, изглежда, нищо не забележваше и това пораждаше стеснение между насъ и него, отдалечаваше го отъ насъ, поставяше преграда между по-раншното наше довѣрие и нашето приятелство. Благодарение на това той играеше по отношение на насъ мъжната, малко смѣшна роль на излъганъ любовникъ, почти съпругъ.

Понеже, той бѣше твърде уменъ и необикновено проникателенъ, ние се питахме нередко по между си, съ известно безспокойство, дали той не се досеща нѣщо?

Той самъ взе върху си грижата да ни осведоми и извърши това по твърде обиденъ за насъ начинъ. Отивахме да обѣдваме въ Буживаль и гребѣхме съ необикновена сила, когато изведнажъ „Шапката“, която презъ тая сутринъ сияеше и поглеждаше особено тържествено, сѣдналъ наредъ съ нашата лодкарка и сѣкашъ плътно прилепилъ се къмъ нея, ни спре съ вика: Стой!

Осемъ весла наведнажъ се измъкнаха изъ водата.

Тогава, като се обърна къмъ съседката си, той попита:

— Защо те наричатъ муха?

Тя не бѣ успѣла да отговори, когато едноокиятъ, седналъ на носа, каза сухо:

— Защото тя каца на всѣка мърша!

Настъпи пълна тишина, смущение, следъ което ни се искаше да се разсмѣеме. И мухата бѣше смутена.

Тогава „Шапката“ изкомандува:

— Напредъ!

Ладията продължи пжтя си.

Инцидента бѣше изчерпанъ, работата изяснена.

Това малко приключение нищо не измени въ нашия животъ. Установиха се само сърдечнитѣ отношения между Едноокиятъ и насъ. Той отново стана почетенъ обладателъ на Мухата, отъ сжбота вечеръ до понедѣлникъ сутринята, неговото превъзходство надъ насъ бѣ установено трайно съ това опредѣление, което турна точка и на опредѣляне прозвището „Муха“. Ние се задоволихме за въ бждаще съ второстепенната роль на благодарни и внимателни приятели на Мухата, като скромно се ползвахме отъ дѣлницитѣ, безъ да има каквито и да било спорове между насъ.

Всичко вървѣше прекрасно въ течение на три месеца. Но изведнажъ Мухата почна да се държи особено чудно. Тя стана по-малко весела, безспо-

койна, почти раздражителна. Постоянно я питахме:

— Какво става с тебе?

Тя отговаряше:

— Нищо, оставете ме на мира.

Една съботна вечер Едноокият ни откри във какво се състои работата. Едва що бяхме седнали край масата във малката столова, която бяхме отделили за нас гостилничара Барбишонъ във своята гостилница извън града. Свършили супата, ние чакахме пражената риба, когато изведнаж нашия приятел, който изглеждаше загриженъ, хвана най-напредъ Мухата за ржка и следъ това каза:

— Драги приятели, длъженъ съмъ да ви съобща една важна новина, която може да извика голъми спорове. Ние, впрочемъ, може да поговоримъ за това между яденето. Следва.

Редакционни.

Редакцията, като има предвидъ голъмото значение на морето във културния развой на човъчеството, иде съ издаването на списанието да изпълни една празнота у насъ. Ще се стреми да упознае читателитъ си съ морския спортъ, красотитъ на роднитъ, черноморски брѣгове, бита и поминъка на населението му; да култивира усетъ къмъ хубавото възвишеното, като поднася творби на наши и чужди автори.

Редакцията се надява, че ще бжде оценена отъ нашето общество и подкрепена материално и морално.

Варненци и гости на Варна!

За последенъ пътъ запомнете, че истинския изворъ на **екстра натурална**

ледена бова,

която ще Ви освежи и получите настроение само във бозалжийницата на **Цвѣтко** до Матей Недковъ.

Лозарски-винарски складъ

ГЪМЗА ул. „6 септемврий“ на **Иванъ Русановъ**

Производство и търговия съ вина и спиртни питиета на едро и дребно.

„Още една новостъ! Още единъ рекордъ!
Който трѣбва да отбележимъ, че най голъмия врагъ на глада, кризата и пиянството това е

Ненчо Ватевъ

ул. „Драгоманъ“ (пивница „Малага“)

Създателъ на истинскитъ закуски на екстра цариградска шкембе чорба и пача.

Всички чужденци посещаватъ **Цвѣтко** за неговата незаменима

курортна бова

и се очудватъ на неговиятъ похватъ във бозалжийското изкуство. Да провѣримъ!

Важно за Варненци и гости.

Моденъ саловъ „ЛУКСЪ“ ул. Царъ Борисъ
(до парфюмерия „Тутанкаменъ“)

За химическо пребодисване на кожи разни цвѣтове, обуца, чанти, ржавици и др.

Лъскане обуца съ боя 5 лв., съ кремъ 6 лв. Посетете само за едно увѣрение.

Известното **крояческо ателие** на

Аршакъ Закеянъ

се премѣсти на отсрещния редъ на сжщата улица „Царъ Борисъ.“

Както по-рано, тъй и сега приема да изработва най-акуратно и **модерно горни мжж-ки дрехи**, като ще задоволява и най-истънченитъ вкусове на клиентитъ си.

Голъмъ изборъ отъ модерни сезонни платове.

Най-новото за курорта.

Откри се във курортната частъ на булевардъ „Сливница“, единственна уютна строго фамилярна **млѣкарница, сладкарница**

„Славянска бесѣда“

Всеки день ще намирате прѣсни млѣчни и тестени продукти приготвени отъ специалистъ майсторъ. Прислуга бърза и вежлива.

Ателие „Надежда“

на л. **ТОМОВЪ** ул. „Царъ Борисъ“
Основано 1903 год.

За химическо чистене съ специална машина съ циркулираща екстракция. Химически почиства всички видове дрехи.

Костюми } Панталони 40 лв.
Манта } 80 лв.
Пардесюта } Рокли 60 лв.

Специално химическо избѣлване на бѣли панталони и др. Дрехитъ се приготвяватъ за 24 часа. За всичко извършено отъ насъ даваме гаранция.

Отъ Ателието.

ЮРГАНДЖИЙНИЦА

„АТЛАЗЪ“

на Петъръ Ивановъ

ул. „Чирпанска“ 10 — Варна.

По случай курортния сезонъ, съобщаваме на варненци, околията и гости на Варна, че във магазина се намиратъ на складъ винаги: **юргани, душеци, сламеници, възглавници** и др. Приематъ се и поржчки за такива. Разполага съ I-во качество чешки и мѣстни сатени и душеклици за мобилиране на **хотели, санаториуми, вили** и др. при износни условия. Работа чиста и акуратна.

Варна

Най-лечебния и най-красивия морски курорт в югоизточна Европа

Нови модерни топли и студени морски бани

Модерно казино при морската градина. Дансингъ. Красиви околности. Разходки и екскурзии по сухо и по море. Всички видове спортъ; театъръ, кинематографъ, концерти и т. н.

Голѣми музикални тържества.

Въ началото на м. августъ съ участието на най-виднитѣ български артисти.

Презъ сезона гостуватъ: Народния драматиченъ театъръ, народната опера и столичната оперета.

Условия за живота най-износни.

Hotели отъ 60 до 150 лев. Частни квартири отъ 1200 до 4500 лева стая съ две легла за месецъ. Обѣдъ или вечеря въ първокласни ресторанти отъ 30 до 50 лева Табло II отъ 100 лева.

Бюрото за лѣтовници при общината въ морската градина разполага съ пълненъ списъкъ на квартири, дава всички сведения и настанява лѣтовници на квартири безплатно.

Отнасяйте се за всичко до бюрото лѣтовници.

За отлично **чистене и боядисване на дрехи** само при старото реномирано ателие

„Прогресъ“

Я. Г. Василевъ ул. „6 септемврий“ 4.

Обущарница **„ВОСОТО ДЕТЕ“**

Л. М. САРЖИЛИЕВЪ

(ул. „Прескавска“ 4)

Разполага съ **готови дамски, мъжки и детски обуца**, всѣкакви модели отъ най-доброкачествени материали. **Луксозни обуца специално за курорта.**

Сжщо се изпълняватъ поръчки при **износни цени.**

Внимание!

Внимание!

Единствената най-стара и модерна

Гладачница и перачница

„ВИЕНА“

ул. „Царь-Борисъ.“ която отъ 30 години функционира редовно, като е задоволявала най-изтънчения вкусъ.

Изработка чиста и елегантна. Приема за пране и гладене; горни ризи, яки, бельо и др.

Едно Ваше посещение ще Ви увѣри.

Сюрпризъ
ЗА ЕЛЕГАНТНИЯ
СВѢТЪ

Дами и господа отъ Варна
и провинцията

ФРИЗЬОРО-БРЪСНАРСКИЯ САЛОНЪ
ул. „Царь Борисъ“ 6

Днесъ сюрпризъ голѣмъ се готви тукъ, на дамския елитъ

Отъ фризьорския салонъ „Севиля“ ул. „Царь Борисъ“ 6 отдавна откритъ

Тукъ подредилъ е **Ивановъ дамски и мъжки салони съ комфортъ.**

Инсталирани апарати Realistic „Mayer,“ Realistic „Werk,“ „Галия“ и „Гризеръ.“

Мокро кждрене и **сухо**, сначинъ лекъ и много финъ

Туй кое се днесъ прилага въ Парижъ, Нью-Йоркъ и Берлинъ

Едри вълни, трайни кждри, кой това ще оспори

Що изтрайватъ всѣки знае надъ 6 месеца дори.

Косъма се не поврежда и цвѣта остава сжщъ

Кой каквото да приказва Ивановъ е всемогщъ

И коситѣ той боядисва съ боята L'Oreal

Този начинъ за вси дами той за днесъ е идеалъ.

И масажи благотворни за лицето и тѣло

Що премахватъ всички бръчки за дамитѣ вѣчно зло.

Тукъ реклама е ненужна, посете и тогасъ

Вси отъ възторгъ ще запѣйте въ унисонъ съ

мощень гласъ:

Салъ Ивановъ днесъ за днеска майсторъ прѣвъ

е нѣма споръ

Тамъ фризури, маникюри правятъ всѣкжде

фуроръ.

Въпреки комфорта чуденъ има друга благодатъ

Че вценитѣ е достъпенъ и за беденъ и богатъ.

Само въ **ново-открития** бившъ **фризьорски салонъ** „Фемина“ сега

„ЕЛЕКТРО-ФЕМИНА“

на бул. „Сливница“ наново инсталиранъ съ новъ електрически апаратъ, който единствено

ще Ви даде хубави трайни ондулации.

За цельта сж пристигнали фризьоръ и фризьорка отъ Парижъ, които извършватъ мани-

кюръ, водна ондулация, миене на глава и ондулиране „Марсел“ съ неувеличени цени.

ВЕГЕТЕРИЯНСКА ГОСТИЛНИЦА

Варна.

Съобщава на клиентитѣ си и гости на Варна, че на 29 т. м. открихме своя курортенъ клонъ подъ голѣмото вековно дърво срещу лѣтното кино „Паласъ“ (до морската градина).